

X Ka 512/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2014r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Arkadiusz Tomczak (spr.)

Sędziowie: SO Urszula Myśliwska

SR (del.) Piotr Maksymowicz

Protokolant: sekretarz sądowy Elżbieta Łopacińska

przy udziale Prokuratora: Marka Orzechowskiego

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2014r.

sprawy **P. G. i D. C. (1)**

oskarżonych o przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie

z dnia 5 marca 2014r., sygn. akt III K 942/12

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Mirosława Liberskiego i adw. Stanisława Kulisiewicza po 420 zł (czteryście dwadzieścia złotych) + VAT tytułem nieopłaconych przez oskarżonych kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, w tym od opłat, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

X Ka 512/14

UZASADNIENIE

P. G. i D. C. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 09.05.2012r. przy ul. (...) w W. wspólnie i w porozumieniu ze sobą dokonali włamania do samochodu marki (...) o nr rej. (...) poprzez wybitcie szyby w klapie bagażnika, a następnie kradzieży torby skórzanej z zawartością laptopa marki (...), zasilacza, myszki, dokumentów firmowych, walizki plastikowej z zawartością ubrań, środków kosmetycznych, torby koloru czarnego z logo (...) z zawartością laptopa marki (...), (...), zasilaczami, myszką komputerową, dokumentów firmowych, etui koloru czarnego z logo (...) z zawartością dokumentów firmowych, telefonem komórkowym marki (...) o łącznej wartości 17.900 PLN, przy czym czynu tego dopuścili się po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazanymi w ciągu

- banknot o nominale 10 zł z 1940r. nr (...),
- banknot o nominale 100 zł z 1941r. nr (...),
- banknoty o nominale 100 zł z 1940r. nr (...), (...),
- monetę o nominale 2 zł w plastikowym laminacie koloru żółtego z 2004r. ze znakiem Polska Walcząca
- monetę z metalu koloru białego w tekturowej oprawie z 1965r. o nominale „Half Dollar”,
- monetę z metalu koloru białego okolicznościowa z grawerem daty 2-10-1979 Gniezno – Warszawa –Częstochowa - Kraków Joannes Pavlvvs II,
- monetę o nominale 10 zł z metalu koloru białego z 1959r.
- monetę o nominale 50 zł z metalu koloru białego Jan III Sobieski
- monetę o nominale 2 zł Ateny 1896-Atlanta 1996,
- moneta o nominale 10000 zł Solidarność,
- monetę z metalu koloru białego z wizerunkiem herbu po jednej stronie oraz z napisami w języku obcym na obrzeżach,
- spinkę z metalu koloru żółtego ze zdobieniem w kolorze czarnym ze wzorem,
- pierścionelek z metalu koloru żółtego z oczkiem w kolorze czarnym i wytłoczeniem oraz zewnętrznym pierścieniem z kamieniami koloru białego

o łącznej wartości 8.000 PLN, pochodzące z kradzieży z włamaniem do mieszkania przy ul. (...) w W. na szkodę Z. K.

- zegarek marki (...) o wartości 6.000 PLN, pochodzący z kradzieży z włamaniem do mieszkania przy ul. (...) w W. na szkodę J. K. i W. W.,

przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 5 marca 2014 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w W. w sprawie o sygn. akt III K 942/12:

I. oskarżonych P. G. i D. C. (1) uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku, przy czym ustalił, że P. G. czynu tego dopuścił się, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dn. 09.04.2010r. za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, który to wyrok został następnie objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dn. 02.06.2011r. o sygn. VIII K 139/11, mocą którego wymierzono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono oskarżonemu okres pozbawienia wolności w sprawie VIII K 144/09 w dn. 25.09.2008r. - 13.07.2009r., a którą to karę dodatkowo odbywał on w okresie od 05.11.2010r. do dn. 18.07.2011r., zaś D. C. (1) czynu tego dopuścił się, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dn. 17.04.2009r. o sygn. VIII K 219/09 za dwa czyny z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na każdorazowo kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres pozbawienia wolności w dn. 25.09.2008r. – 14.04.2009r., a którą to karę dodatkowo odbywał on w okresie od dn. 09.07.2009r. – 14.08.2010r., tj. czynu wyczerpującego w stosunku do każdego z oskarżonych dyspozycję art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i na tej podstawie za każdego z oskarżonych skazał i wymierzył:

- oskarżonemu P. G. – karę 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności

- oskarżonemu D. C. (1) – karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. oskarżonego P. G. w ramach czynu, opisanego w pkt. IV części wstępnej wyroku, uznał za winnego tego, że w okresie pomiędzy 23 lutego a 9 maja 2012r. w W., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przyjął rzeczy uzyskane za pomocą czynu zabronionego, to jest:

- banknot o nominale 2 zł z 1941r. nr (...)
- banknot o nominale 100 zł z 1941r. nr (...)
- banknot o nominale 500 zł z 1940r. nr (...)
- banknot o nominale 1 zł 1941r. nr (...)
- banknot o nominale 2 zł z 1941r. nr (...)
- banknot o nominale 2 zł z 1941r. nr (...)
- banknot o nominale 5 zł z 1941r. nr (...)
- banknot o nominale 10 zł z 1929r. nr (...)
- banknot o nominale 20 zł z 1982r nr (...),
- banknot o nominale 20 zł z 1940r. nr (...),
- banknot o nominale 20 zł z 1936r. nr (...)
- banknot o nominale 50 zł z 1941r. nr (...),
- banknoty o nominale 50 zł z 1941r. nr (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...),
- banknot o nominale 5 zł z 1941r. nr (...),
- banknot o nominale 20 zł z 1940r. nr (...),
- banknot o nominale 10 zł z 1940r. nr (...),
- banknot o nominale 100 zł z 1941r. nr (...),
- banknoty o nominale 100 zł z 1940r. nr (...), (...),
- moneta o nominale 2 zł w plastikowym laminacie koloru żółtego z 2004r. ze znakiem Polska Walcząca,
- monetę z metalu koloru białego w tekturowej oprawie z 1965r. o nominale „Half Dollar”,
- monetę z metalu koloru białego okolicznościowa z grawerem daty 2-10-1979 Gniezno – Warszawa –Częstochowa - Kraków Joannes Pavlvs II,
- monetę o nominale 10 zł z metalu koloru białego z 1959r.
- monetę o nominale 50 zł z metalu koloru białego Jan III Sobieski
- monetę o nominale 2 zł Ateny 1896-Atlanta 1996,
- monetę o nominale 10000 zł Solidarność,

- monetę z metalu koloru białego z wizerunkiem herbu po jednej stronie oraz z napisami w języku obcym na obrzeżach o łącznej wartości katalogowej 367 PLN i wartości rynkowej 150 PLN

- spinkę ze złota ze zdobieniem w kolorze czarnym ze wzorem o nieustalonej wartości

- pierścionek ze złota z oczkiem w kolorze czarnym i wytłoczeniem oraz zewnętrznym pierścieniem z diamentów o wartości 2.000 PLN,

pochodzące z kradzieży z włamaniem do mieszkania przy ul. (...) w W. na szkodę Z. K.

- zegarek marki (...)o wartości 300 PLN, pochodzący z kradzieży z włamaniem do mieszkania przy ul. (...) w W. na szkodę J. K. i W. W.,

przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i na tej podstawie za czyn ten skazał go, a na podstawie art. 291 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 85 kk, 86 § 1 kk połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności, wymierzone oskarżonemu P. G. w pkt. I i II wyroku i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonym okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- oskarżonemu P. G. na poczet orzeczonej w pkt. III kary łącznej okres:

• od dn. 09.05.2012r. do dn. 27.08.2012r.,

• od dn. 09.10.2013r. do dn. 27.11.2013r.

• od dn. 03.12.2013r. do dn. 05.03.2014r.

- oskarżonemu D. C. (1) na poczet orzeczonej w pkt. I kary okres:

• od dn. 09.05.2012r. do dn. 20.09.2012r.

• od dn. 28.07.2013r. do dn. 05.03.2014r.,

V. oskarżonych P. G. i D. C. (1) uniewinnił od popełnienia czynów, opisanych w pkt. II i III części wstępnej wyroku,

VI. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe ujęte w wykazie drz nr 1/261/2012 w poz. 11-28, 30-32, 38-41, 49, 52, 53 zwrócił Z. K., a w poz. 67 – W. W., zaś dowód rzeczowy, ujęty w wykazie drz nr 3/433/12 w poz. 1 zwrócił P. K.,

VII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił oskarżonemu P. G. dowody rzeczowe, złożone do akt sprawy na rozprawie w dn. 11.10.2013r. w postaci:

- banknotu o nominale 20 zł nr (...) opatrzonego datą 01.06.1982r.,

- banknotu o nominale 10 zł nr (...) opatrzonego datą 20.07.1929r.,

- monety o nominale 2 zł., rocznik 2004 „60 Rocznica Powstania Warszawskiego”,

- monety o nominale 10.000 zł., rocznik 1990 „Solidarność”,

- monety o nominale 50 zł., rocznik 1983 „Jan III Sobieski 300 Lat Odsieczy Wiedeńskiej”

VIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. L. i S. K. kwotę każdorazowo po 1.560 PLN (tysiąc pięćset sześćdziesiąt) plus VAT tytułem nieuiszczonych kosztów obrony z urzędu,

IX. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych.

Apelację od wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego P. G. zaskarżył wyrok w części dotyczącej pkt. I i II. Orzeczeniu zarzucił:

1) w zakresie pkt. I wyroku na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 2) k.p.k. naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, a mianowicie obrazę art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 §1 pkt. 1 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2) i §v2 k.p.k. w zw. z art. 207 §1 k.p.k. wyrażającą się w ustaleniu okoliczności faktycznych czynu określonego w pkt. I aktu oskarżenia na podstawie niekompletnego materiału dowodowego poprzez oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego P. G. w zakresie przeprowadzenia oględzin miejsca, z którego to świadkowie K. P. i W. O. mieliby widzieć, jak oskarżony P. G. dokonuje włamania do pojazdu marki (...) w wersji kombi o nr rej. (...) - bez jakiegokolwiek umotywwowania takiego stanowiska, tak w toku postępowania jak i w uzasadnieniu wyroku;

2) w zakresie pkt. II wyroku na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1) k.p.k. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz przepisu art. 1 §3 k.k. w zw. z art. 9 § 1 k.k. poprzez uznanie przez sąd I instancji, że oskarżony P. G. swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 291 § 1 k.k. dopuszczając się opisanego tam przestępstwa w zamiarze ewentualnym, przy czym żaden z przeprowadzonych przez sąd I instancji dowód dotyczący czynu określonego pkt. 4 aktu oskarżenia nie wykazał działania oskarżonego P. G. w granicach winy umyślnej.

Formułując te zarzuty apelujący wniósł o:

- w zakresie zarzutu określonego pkt. 1) na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i 437 § 2 k.p.k. o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w pkt. I i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Warszawy - Mokotowa do ponownego rozpoznania,

- w zakresie zarzutu określonego pkt. 2) na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i 437 § 1 k.p.k. o zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt. II i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu określonego w pkt. 4 aktu oskarżenia,

- zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu przed sądem II instancji.

Obrońca oskarżonego D. C. (1) wyrokowi w zaskarżonej części (t.j. w zakresie pkt. I) zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 18 § 1 k.k. poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym P. G. dokonał w dniu 9 maja 2012r. w W. przy ulicy (...) włamania do samochodu marki (...) o numerach rejestracyjnych (...) i kradzieży przedmiotów znajdujących się w bagażniku przedmiotowego samochodu podczas, gdy działanie oskarżonego w owym czasie nie miało charakteru współsprawstwa; oraz

2) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych o przeprowadzenie eksperymentu procesowego na parkingu przy ulicy (...) w W. w celu odtworzenia warunków, panujących w tym miejscu w dacie 9 maja 2012r., odtworzenia rzeczywistego przebiegu zdarzeń oraz weryfikacji zeznań świadków W. O. oraz K. P. pod kątem możliwości dokonania przez nich obserwacji opisanych w zeznaniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego oraz postępowania jurysdykcyjnego, zgłoszonych w toku rozprawy w dniu 5 grudnia 2013r. oraz w toku rozprawy w dniu 26 lutego 2014r., pomimo iż przeprowadzenie wnioskowanego dowodu było możliwe, a jego przeprowadzenie i rekonstrukcja przebiegu zdarzeń miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Podnosząc wskazane zarzuty skarżący wniósł o:

- 1) zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku;
- 2) ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;
- 3) zasądzenie na rzecz obrońcy zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w ramach postępowania drugoinstancyjnego.

Sąd okręgowy zważył co następuje.

Apelacje obrońców okazały się bezzasadne i to w stopniu oczywistym, a wnioski w nich zawarte nie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd rejonowy przeprowadził przewód sądowy zgodnie z wymogami procedury karnej i nie dopuścił się podlegających uwzględnieniu z urzędu uchybień, które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, stosownie do wymogów art. 439 k.p.k. czy art. 440 k.p.k.

Postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone przez sąd meriti w sposób wyczerpujący, w pełni wystarczający dla prawidłowego rozstrzygnięcia. Nie ma żadnej potrzeby, aby je uzupełniać, w szczególności poprzez przeprowadzenie oględzin miejsca, z którego świadkowie K. P. i W. O. obserwowali jak współdziałający oskarżeni dokonali włamania i kradzieży przedmiotów z samochodu (...), czy też przeprowadzenie eksperymentu procesowego na parkingu celem odtworzenia przebiegu zdarzeń w dacie 9 maja 2012r. i weryfikacji w ten sposób zeznań świadków. Sąd rejonowy w pełni zasadnie uznał, że dowody, których brak przeprowadzenia zarzuca się aktualnie w apelacjach, nie były przydatne do stwierdzenia danych okoliczności. Dzieje się tak z powodu niemożności powtórzenia warunków obserwacji z dnia zdarzenia z uwagi na zmianę pór roku, roślinności, ustawienia samochodów itd. Sąd odwoławczy w pełni akceptuje postanowienia sądu rejonowego z dnia 5.12.2013r. (k. 1609) i z dnia 26 lutego 2014r. (k. 1809), którymi na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. oddalono stosowne wnioski w tym zakresie. Rozstrzygnięcia te są w pełni prawidłowe, w żadnej mierze nie naruszają art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k.

Sąd rejonowy w racjonalny i logiczny sposób uzasadnił dlaczego uznał za wiarygodne zeznania funkcjonariuszy policji K. P. i W. O.. Byli oni naocznymi świadkami włamania do samochodu dokonanego przez oskarżonych. Sąd meriti słusznie wskazał, że świadkowie nie tylko widzieli przebieg zdarzenia, ale również słyszeli huk i odgłos tłuczonego szkła, a następnie sygnał załączonego alarmu. Oskarżeni zostali ujęci w bezpośrednim po zdarzeniu pościgu. Odnaleziono przy nich przedmioty pochodzące z tego konkretnego przestępstwa. Zeznania naocznych świadków korespondują z bezspornie ustalonymi faktami – stłuczoną szybą pojazdu (...), a także ujawnieniem przy uciekających oskarżonych przedmiotów pochodzących z kradzieży z włamaniem do tego właśnie samochodu. Oskarżeni znajdowali się w bliskiej odległości od pojazdu (...) w czasie jego niedługiego parkowania. Przeczy to twierdzeniom oskarżonego P. G., że ujawnione a pochodzące z tej konkretnej kradzieży przedmioty otrzymał od bliżej nieokreślonego kolegi. Gdyby oskarżeni nie dokonali przypisanego im czynu, w realiach rozpoznawanej sprawy nie mieliby żadnego racjonalnego powodu, by uciekać przed interweniującymi policjantami. Wszelkie próby podważenia wiarygodności naocznych świadków zdarzenia na parkingu w dacie 9 maja 2012r. stanowią nieudolną polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu rejonowego.

Zachowanie oskarżonych przed zdarzeniem, w jego trakcie i po nim sprawia, że także sąd odwoławczy nie ma najmniejszych wątpliwości co do tego, że działali wspólnie i w porozumieniu w ramach przestępnego podziału ról. Wbrew twierdzeniom apelującego – sąd rejonowy w prawidłowy sposób ustalił i uzasadnił współsprawstwo oskarżonego D. C. (1) w dokonaniu włamania do samochodu (...). Naoczni świadkowie w kategoriczny sposób wskazywali na jego obecność na miejscu zdarzenia - w pobliżu samochodu, nerwowe obserwowania parkingu i wykonywanie nieokreślonych ruchów rąk, po których P. G. przystąpił do zbitcia szyby i zabrania znajdujących się w nim

przedmiotów. Sąd odwoławczy w całości podziela również argumentację sądu meriti logicznie tłumaczącą, dlaczego zachowania oskarżonego D. C. (1) nie można było uznać za pomocnictwo w rozumieniu art. 18 § 3 k.k.

Wskazane uwagi prowadzą do wniosku, że sąd rejonowy nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Przeprowadzona przez sąd rejonowy ocena w pełni wystarczających dla prawidłowego rozstrzygnięcia dowodów, której skutkiem jest treść zaskarżonego wyroku, pozostaje w całości pod ochroną art. 7 k.p.k. Kontrola odwoławcza nie dostrzega błędów w logicznym rozumowaniu tego sądu ani ocen kłócących się z zasadami logiki, doświadczenia życiowego, czy wskazaniami wiedzy. Sąd rejonowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku szczegółowo omówił zarówno proces związany z oceną dowodów, jak i przesłanki, które doprowadziły do uznania, iż oskarżeni dopuścili się przypisanego im czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. Uzasadnienie w sposób wyczerpujący i przekonujący przedstawia tok rozumowania, który doprowadził do kwestionowanych przez apelujących rozstrzygnięć.

Apelujący nie przedstawili przy tym żadnych przekonujących argumentów przemawiających za przekroczeniem przez sąd rejonowy granic swobodnej oceny dowodów. Podkreślenia wymaga, iż sąd I instancji szczegółowo wskazał, w jakim zakresie dał wiarę, a w jakim odmówił wiarygodności poszczególnym dowodom. Zarzuty podważające prawidłowość dokonanej oceny dowodów mają charakter stricte polemiczny z ustaleniami i argumentacją sądu I instancji.

Nie zasługiwał również na uwzględnienie zarzut obrońcy oskarżonego P. G. zarzucającego rozstrzygnięciu obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 291 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona także tego przestępstwa. Domyślać się należy, że apelujący kwestionuje w tym zakresie w istocie poczynione ustalenia faktyczne co do świadomości na temat pochodzenia odnalezionych u oskarżonego a uzyskanych z przestępstw przedmiotów. W swoich zarzutach skarżący ogranicza się do stwierdzenia, iż sąd rejonowy nie wykazał działania oskarżonego w granicach winy umyślnej. Tymczasem sąd meriti szczegółowo i racjonalnie omówił dlaczego uznał, że oskarżony wszedł w posiadania ujawnionych u niego, a pochodzących z przestępstw przedmiotów w sposób zawiniony, dlaczego godził się na takie ich pochodzenie (s. 41 – 45 uzasadnienia). Za skrajnie sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego należy uznać twierdzenia P. G., że ujawnioną biżuterię o wartości liczonej w tysiącach złotych nabył od nieznannej i bliżej nieokreślonej kobiety w salonie gier. Trudno też uznać, że oskarżony w legalny sposób nabył różne przedmioty pochodzące z włamania do tego samego lokalu mieszkalnego, czy też stanowiące identyczną kolekcję numizmatów. Cechy charakterystyczne skradzionych przedmiotów wskazanych przez świadków, widoczne ślady użytkowania, sposób przechowywania (brak opakowań, klaserów), czy też brak jakiegokolwiek dokumentacji związanych z powyższymi przedmiotami wskazują, że oskarżony P. G. nabywając je co najmniej godził się, że przyjmuje rzeczy pochodzące z przestępstwa, a tym samym dopuścił się przestępstwa paserstwa w zamiarze ewentualnym. Okoliczności te zostały szczegółowo omówione w uzasadnieniu sądu rejonowego. Rozważania te sąd odwoławczy w pełni akceptuje. Nie ma tu konieczności ich powielania. Najlepszą odpowiedź na ten zarzut apelacyjny stanowią pisemne motywy wyroku sądu I instancji.

Zawinienie oskarżonych w zakresie przypisanych im czynów, a także prawnokarna ocena tych zachowań nie budzi najmniejszych wątpliwości także sądu odwoławczego.

Pamiętając, że apelację co do winy uznaje się za zwróconą przeciwko całości wyroku, a więc także przeciwko karze (art. 447 k.p.k.) stwierdzić należy, iż kary wymierzone oskarżonym (wobec oskarżonego P. G. również kara łączną) z całą pewnością nie charakteryzują się niewspółmierną nadmierną surowością. Sąd rejonowy wyeksponował okoliczności zarówno obciążające oskarżonych (stopień społecznej szkodliwości czynu, wielokrotną karalność, popełnienie przestępstw w warunkach multirecydywy), jak i miarkujące orzeczenie o sankcji karnej (odzyskanie przez pokrzywdzonych utraconych rzeczy). Zróżnicowanie wymiaru kar orzeczonych wobec oskarżonych przez sąd rejonowy za czyn z punktu pierwszego wyroku uzasadnione było właściwościami i warunkami osobistymi obu sprawców, w szczególności różnicami w ich dotychczasowej karalności.

Sąd okręgowy akceptuje wywody sądu rejonowego dotyczące tak wymiaru kar, jak i ich bezwzględności charakteru.

O kosztach postępowania przed sądem odwoławczym orzeczono zgodnie z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 k.p.k. i z uwagi na brak możliwości zarobkowych oskarżonych oraz perspektywę odbycia przez nich kar pozbawienia wolności.

Na podstawie § 19 w zw. z § 14.1 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców oskarżonych kwoty po 420 złotych powiększone o należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych w II instancji.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w sentencji.